

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30

Bygnes, Ole J

To nye Sange.

Den Første

Om den Ulykke, som hente paa Gaarden Veggestad i Sande-
deherred Præstegjeld, idet at en Tjenestepige i sin blom-
strende Ungdom blev i November 1869 myrdet af
en Svenske. Forfattet af Ole J. Bygnes.

Mel. Der stod paa Klet et Byskud.

1. Hør mig ukjendte Broder, Du Manden som Du er,
Dit Navn hos Gud er skrevet med sorte Stræger der, Du
har med Bold og Brede en Søster her ombragt. Din Synd
staar vist opskreven paa Dommens store Dag.

2. Skjondt forhen Kain fældte sin Broder uden Skyld Dg
Herren saa hans Gjerning og Syndens store Spil. Strax
spurgte han hin Kain, hvad har din Broder gjort, Hvad
ondt har denne Søster nu imod dig forbrudt.

3. Nei hun var vist uskyldig For saadan Morderhaand,
Ustyldig fik hun bøde da hun opgav sin Mand. Nu ved du
vist du Morder, Du med et voldsomt Spil, Maa gaa din
Død imøde Dg farligt for din Sjæl.

4. Drog du med saadan Lante Bort fra din Fededal?
Dg Kom saa for at tjene paa Gaarden Veggestad, Saa
havde du ei taget Din Gud, som Folgemand. Nei du med
Satans Lante Drog ned til Norges Land.

5. Dg har du i din Hjembygd, En Slægtning eller Ven
De maa dig vist begræde Naar du saa farer hen; Maaffe
et Morderherte sig gremmer tungt og traadt. Naar Du med
saadan Skændsel Fra Verden føres bort.

6. Maaffe en dndig Fader Sig gremmer udi Lon Ved
Lanten at han haver En sig forloren Søn. Maaffe det
Faderherte Af Sorg gaar til sin Grav. Hans Graad vil
dig anlage Paa Dommens store Dage.

7. Den Pige som du qualte Dg stille med sit Liv, Hvad
voldte at du sorte Mod hende saadan Krig, Var det en Sa-
tans Lante At saa lidt Verdens Gods. Desværre du maa
sige, Det var vist Stov og Muld.

8. Maaffe naar hun til Graven Henbaaren blev med
Graad, En Elsker om og sorgfuld Ved hendes Riste staar.
Dg hjem har da forvoldet De Taarer, som der faldt, Det
var dig slemme Morder, Som jeg her om har talt.

V box 27: 805

mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80

9. Og hendes Moderhjerter Er haardt af Sorgen klemt.
O, let Du Gud den Smerte, Hvormed hun er bespændt;
maaſte i Dødens Time hun om Dig tale vil. Giv Gud at
hun ei onſter Din Sjæl til evig Ild.

10. Men hør min Ven og Broder, Din Jeſum har for-
kyndt, At han forløst har alle, Som var til Døden dømt,
Naar de med Bøn og Sukke Af Hjertet til ham gaar, Og
ydmyg ſig vil bukke For Naade der at faa.

11. Kan ogſaa Du Fortabte, Som her for Ketten ſtaar
Med Dine Synder forte, At to i Jeſu Saar. Hans Naade
vil viſt lyſe Rundt om Dig ſom en Sol. Søg Troſt og
Naad og Liſe Ved Jeſu Død og Blod.

12. Og ſaar Du nogen Naade Alt hos vor Konge god,
Saa vid, Du har en Dommer, Som Alting ſer paa Jord.
Han bor i Himmelen høie, Hos ham vi Naade ſaar; Vi
vore Knæ maa bøie Til ham for Naad at faa.

13. Men vil han vredsſom viſe Dig bort med Dødens
Dom, Saa vid, Du har en Frelſer, Som venlig raaber:
kom. Raſt derfor Haabets Anker Til ham, ſom Alt formaar:
Han aldrig vil forſtyde En Synders Sut og Graad.

14. Farvel, ukjendte Broder, Jeg mer ei ſige kan. Jeg
onſter, Du maa flytte til Gud i Himmelen Land. Lad
Bedringſtaqer rinde, Søg Jeſum Dag og Nat, Luf ham i
Hjertet inde, Din Sjælens bedste Stat.

15. Saa ſkal Du viſt befinde, Mens Du er her paa Jord,
At Livets ſkønne Roſer, Som hiſt i Himmelen grov, Vil
ogſaa i Dit Hjerte Fremſpire ſkøn og net. Kriſt giv, I ſit
at ſmage Den himmeleſt ſkønne Ret.

16. Modtag nu høre Venner Den Sang, ſom ſendes
frem, Jeg vil til Slutning bede, At Gud i Himmelen
Hjem Os Alle vil bevare Hver, i ſit Kald og Stand, At
ſaadan Nød og Fare, Ei mer os ſkade kan.

17. Saa vil jeg hermed ſlutte Og bede, at min Gud
Vil mig i Dødens Time Af Nøden føre ud Fra Verdens
travle Moie, Fra Sorg og Sygdoms Stand Mig føre frem
blandt Sine, Som bor i Glædens Land.

Den Anden

om den Ulykke, ſom ſkede paa Alſchelgenſdag 1869, da en
Gaardbruger Søren Vaffe i Øvelse Sogn blev afſtaaren
begge Hænder paa en Cirkelſag.

Forfattet af Ole J. Bygnæs,
fordum Kirkeſanger i Horrig Sogn.

1. Hvad vil du Synder derom ſige, Naar Gud med Kor-
ſets Riis dig ſlaar? Din Stolthed ſvinder ſnart til Side,
Naar du igjen ſom Krøbling ſtaar. Da maa du viſt det
Ord bekjende: "Vor egen Magt er intet værd". O, Herre,
du din Troſt dem ſende, Som du paalægger Korſet her.

2. Paa Gaarden Vaffe ſig men hænde Et Eryn, ſom
var forførdeligt: En Mand til Arbeid ſig mon vende, Var
friſt og raſt foruden Men; Han til et Sægbrug ſig henvendte
I Dønger Sogn, hvor det monn' ſtaa; Han ſelv og Wgte-
Ven ei tænkte, At Sorg i Hælen fulgte paa.

3. Han ſom en Hjælp for Brugets Meſter Stod frem,
men var viſt ubekant. Skjønt han Forſigtighed der brugte,
Ulykken ſig dog ſtrag indſandt: Hans begge Hænder blev
afſtaaren Af Bladet, ſom det Vandværk drev; Taalmodig blev
han dog hjembaaren. Guds Søn ham ſelv gav Kraft i Strid.

4. Styrk ſelv hans Bryſt, du milde Fader, Som har ham
Korſet tungt paalagt! Lad ham dog ei i Smertens Dage
Torvible ſlet og gaa forladt Af dig, ſom er vor Hjælp og
Styrke! O, led ham ved din Almagts Haand, At han ſig
gjennem Verdens Mørke Kan hæmpe ſom en Seiers-Mand.

5. Tungt er dit Kors, ukjendte Broder, Jeg ved det viſt,
thi jeg dog ſelv Det tungt har baaret vel imaalet. Tak ſte
dig Gud, ſom dog ſaa vel Har ledet mig ſaamange Dage
I denne Verdens Moie her! Tilſidſt jeg beder, Frelſer hære,
Modtag og frels min arme Sjæl!

6. Har Modgang for ei raſt dig Haanden, Saa maa
du her taalmodig ſtaa. Betænk, at Gud, ſom gav dig Aan-
den, Har ført dig denne Prove paa. O, at du her taalmo-
dig ſtride Som Job, der han i Sygdom faldt. Hold Pro-
vens Stund og Smertens Dage Som den, der ſtod og al-
drig faldt.

7. Taalmodig staa du vist, du Kvinde, Der ham som
Brud har Haanden raft. Tungt vel vist dine Laarer rinde
I Sorgens tunge Mork' og Nat. Bær dog forvisset, at din
Smerte, Vil fare bort som Alyn for Vind, Naar du til Gud
af gaanske Hjerte I Ydmyghed og Bøn gaar ind.

8. Betenk, at Synden Sorg paafører For dem, som
ubarmhjertig er, Og ei den Fattige vil gjøre Det mindste af
Belgjerninger. Og har du med et saadant Hjerte Bortviset
nogen Hungrig, Ven, Saa maa du dig nu heri skikke. Søg
Trost hos Gud, din Sjæleven.

9. O, Vorn spæde og umyndig', O Eders Sorg blev
haard og tung! O, Frelser god, din Trost indgyde I deres
Barm saa spæd og ung. Jeg ved, det samme Faderhjerte
For dennem vist staaer tunge Slag. O, let, o Gud, hans
Sorg og Smerte Og før hans Sjæl for Dommen klar

10. Du, som det Arbejdssted betræder, Hvor denne har
sine Hænder tabt, Har dine Tanker da henvendet Til ham,
som alle Ting har stabt, Og bed, at han dig vil vejlede
Igjennem denne Verden saa, At du med Hænder freist og
raffe Kan glad din Grav imode gaa.

11. Hør Broder, hvad jeg dig vil sige, Du, som
din Helse her har tabt. Du maa dit Sind og Tanke vende
Til ham, som alle Ting har stabt, Og der med Bøn og yd-
myg sukke, Om Sjælens Frelse raabe fast, Saa lettes her
din' tunge Sukke Og du faar Trost i Sorgens Nat.

12. Og da skal du vist engang møde For Gud med Hæn-
der fri og frank; Ei nogen Dsding der skal grue, At Nyn-
terne ham mer gjør krank. Ei Jakob med sin Hofstæde
Skal der med Slav og Krykke staa, Og glad Stephanus der
monn' raabe: Mig Ingen her med Stene staa.

13. Har Lykken for paa dine Veie Dig ledet som en
Formand her; Har Verdens Goder paa dit Leie Sig vist i
Overslodighed; Og som du den Tid vel fornoiet Var glad
og rolig i dit Hjem; Saa maa du nu i Korsets Dage Saa
Trost hos Gud i Himmelen.

14. Til Slutning vil jeg ydmyg bede Min Gud og kjære
Frelsermand, At han igjennem Korsets Dage Vil føre os til
Himlens Land, Hvor vi kan glade for Guds Throne Med
Englesang istemme der: Vi vundet har den Livsens Krone,
Som Jesus, har beredt vor Sjæl!